RESPVBLICA

S. MARINI

AD CHRISTINAM

FLAMINIÆ FINES INGRESSAM

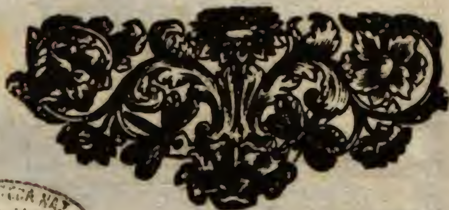
ORATIO

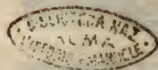
ANTONII DE MALAGONNELLIS

NVNC

DE AMADORIS

Sub persona Legatorum Reipublicæ Sancti Marini.

NEAPOLI,
Apud Michaelem Monacum 1688.

Superiorum Licentia.

AD
CHRISTINAM,
FLAMINIAE FINES INGRESSAM.

O R A T I O.

Antonii de Malagonnellis, nunc de Amadoris, ſub perſona Legatorum Reipublicæ Sancti Marini.

Ajeſtatis tuæ Numen, Regina, toti nuper formidatum Europæ, nunc Italiæ triũphis, & venerationi noſtræ divinitus admotum, Marinenſiũ Populus, per nos ante Te procumbentes, gratulatur. Et niſi dedigneris ruralem Vrbem veſtigiis tuis conſecrare, felices penatum anguſtias, & auream pauperis ſeculi Regiam

offerimus; simulque fortunas nostras, vitam, & cariorem vita libertatem, Imperio tuo summittimus: cui & Bruti gloriose procumberent, & sua ruerent Catones in vulnera, nisi servirent. Deinde gratias agimus, quod inter tot certantia legationum vota, in eã quoque Rempublicam, quæ si cæteris conferatur, vel minima est, vel nulla, Regiæ tamen dignitatis fastigium, tàm humane inclinasti, ut nemo id unquam ante Te, nemo post Te gloriosius extulerit. Cujus beneficii magnitudinem, nobis animo reputantibus, obortæ gaudio lacrymæ officium gratæ vocis usurpant.

Nimium sane fuerat Sacrarii tui liminibus provolutos, per viliora aulæ mancipia, velut in pretium bene actæ legationis, allevari: Nec erat quod animis nostris altiori spe blandiremur, vulgi salibus ad jocum traducti: Risus causæ pauper, & rudis cultus, attritæ laboribus manus, & ad venustatem aulæ parum compta gestatio. Fuere qui palam greges, & aratra objectarẽt; neque Te ex dignitate facturam, si tot inter legationum seria eam quoque Rempublicã excepisses, quæ vel in tota Orbis Terrarũ imagine, nec invenitur, nec quæritur.

Ad

Ad quæ rubore suffusi verebamur oculos tollere, & inconsultæ legationis audaciam incusantes, torquebat elusæ Patriæ irritum dedecus. Sed male nimis de te, divinisque virtutibus tuis meruit, qui profusæ bonitatis Cælestem indolem humanæ superbiæ limitibus putavit includi. Vereantur modestiæ tuæ censuram, qui parvis initiis ad culmen aliquod adscitæ Majestatis, fortunæ ludo, emersere: rari in publico, adiri difficiles, tanquam homines videri indignentur, & jam Divina præsumant. Tu Regnum natalibus merita, & facinorum gloria Principum vulgo exempta, privatæ fortunæ Majestatem immisces; vota mortalium è proximo accipis, nec aliud metuendum Tibi, quam ne intelligamus, potuisse Te Imperio abdicari, non imperare non potuisse.

Obversaris omnium oculis, omnium animis, ubique regnas, ubique coleris, & ut sidus mundo contrarium iter intendens, vos Augusti Principes, clementiæ gradibus, & moderationis gloria humanam supra sortem ascēditis: Omnes mihi Reges, & Vniuersam Iuris humani Majestatem intueri videor, cum Te, Regina, intueor; in qua omnium adeo maxi-

mo-

morum Ducum, Regumque cumulata virtus refulget, ut fatorum invidiæ imputandum, si Terrarum Orbis Imperio genita, Arctoæ plagæ confinio termineris. Sed tanta tibi in omnes mansuetudo, tanta indulgentiæ laus, ut, & ipsa beneficiis provocata Numina genium tuũ adorent. Nam post pacatam Europam, datamque hostibus, vel invitis pacem, avito etiam solio descendisti, ut Regnorum contemptu fortunam tuam absolveres, & inaudita magnanimitate fatorum pudori consuleres.

Plura de te volentem, Regina, avertit ab instituto munere Cælestis verecundia tua, cogitque caritas natalis Soli, repentina, & minime præparata oratione vulgi ludibriis occurrere: Non quod potuisse nos lædi arbitremur insanientis turbæ conviciis, quibus facer nec Rutilius fuit, nec Cato. Timor est, ne tam humilis, & indecora de nobis opinio, spem hujus legationis eludat; & impatiens desiderio tui Respublica hospitii gloria, & peregrini Numinis aspectu fraudetur. Dabis ergo veniam, Regina, si in propulsandis obtrectantium vocibus aurium tuarum clementiam læserim; & amori in Te nostro velim impu-

tes, si cogimur in laudes nostras insanire.

Invidiosum quidem, & frequens Regnorum incendiis, aut aliqua siderum cognatione Vrbium origines illustrare. Nos, & si minime laborandum sit, ut Reipublicæ primordia, ac decus intemeratæ libertatis Cælo, & Numinibus imputemus, hoc uno tamen omnium supra gloriam assurgimus, quod fortissimos in Te Gothorum Reges velut conditores agnoscimus, & veneramur. Ii namque toto Septentrione innixi, cum sæpe devictis Alpibus, sese Italiæ superfuderint, & Vrbes omnes, ipsamque Reginam Vrbium ferro, flammisque corruperint, innocentiæ tamen nostræ, aut gloriæ suæ pepercere.

Et ne credamur communem Italiæ cladem securis lacrymis defleuisse, quia viles, aut latebris syluarum obsiti; Mons assurgit omniũ, qui Flaminiam exasperant, æditissimus; verticem hujus nobilitat arx vetustissima, quæ omnium late finitimarum gentium visus amabili terrore fatigat. Nam perpetuis voraginum munita periculis, velut in invidiã servientis Italiæ immistum pene Cælo supercilium libertatis ostentat. A fronte Adriaticum æstuat ma-

re: inferiora laterum ambiunt læti, cultique colles, qui pari ſpatio per amænas umbras, & opaca nemorum, in fertiles campos, & florida prata deſinentes, Tempe altera intrantibus aperiunt. Supra clementiam aeris augent loci gratiam ſalubres fontium venæ, perennes rivi, concentus avium, & paſtoralibus tibiis perſonæ valles. Non frugum, non paſcuorum alibi felicior ubertas: laxata meſſibus horrea: greges innumeri: nitentia armenta: varia, & multiplex venatio. Ad hæc miri olearum proventus, lactis præcipuum decus, notiſſima vinetis gloria; tanta denique alvearium frequentia, ut, & ingeſta rupibus mella naturæ ſterilitatem emendent.

Hæ ruris opes, hi collium luxus, non Tarento Pyrrhum, non Capua Annibalem avertiſſent? Crediderim Reges tuos loci religione tactos abſtinuiſſe ætatis illius reliquiis, in qua homines auri, Regnique cupidine intactos, a Numinum vita mortalitas ſola diſtinxerat. Videre nimirum Rempublicam non Ephoris, aut Lycurgo innixam, non innumeris Quiritum ſanctionibus laborantem; ſed iis naturæ legibus fultam, quibus recentis Mundi incolas

las in ſocietatem mutuæ charitatis ſacer amor illexit; cum ibi homines non coercitione, aut præmiis; ſed ſponte justi gloriam innocentiæ custodirent. Faſces, purpura, currus, externæ vocabula luxurię; nam per annuas imperij vices inemptis comitiis adepti Rempublicam, non turba procerum, non ſupercilio fortunæ; ſed morum ſanctitate, & comitatu virtutum eminebant. Non gemmæ, non opes in pretio, non ea omnia, in quæ votivus hominum furor conſentit: Satis divites, quibus annona frugalitatis conſuleret, & intra parvuli ruris anguſtias æquitas animi Regna faceret, tuti adverſus fortunam, & nulla votorum curà felices.

Nec eſt, quod nobis invida latret malignitas, & illibatæ poſteritatis laudem detrectet. Et quando Vrbes nocentior delatorum peſtis inſedit? Obrepant ii, quos velut candidatos honorum ſtoicæ ſeveritatis perſonata modeſtia felicius commendat. Videbunt laborioſam Vrbem, frugalem Populum, Curiam innocentem; & in anguſta libertatis arce plures Reges. Quicquid in domibus, quicquid in agris habemus, quicquid Civitas ſuum vocat,

parati ſumus egerere. Fruſtra quærent vectigales Prouinciarum lacrymas, fruſtra ſpolia Numinum, prædaſque Templorum. Spectabunt agreſtia poma, concretum lac, pecudum vellera, ſupellectilem incurioſam, nil denique poſſeſſore pretioſius. Poſſumus, & magno Druſi animo conſcientiæ vocem emittere: Domos noſtras aliena curioſitas intret, & arcanos mores nulla Penatum tutela cuſtodiat. Non avaras fœneratorum tabulas deprehendent, non infames Tigellini nundinas, aut lupercalium laſciviam. Stupebunt liberorum innocentiam cultu Numinum, iisque virtutibus enutriri, quibus creſcentem Graccorum indolem Cornelia mater excoluit. Mirabuntur cuſtodita pudore conjugia, pulchritudinem caſtitati ſimillimam, & quod raro contigit, honeſtam paupertatem. Non matronas formæ cura, aut externi cultus recentior gratia ſollicitat, non Virgines molli cantu, nec laſciva chorearum vertigine puellares annos inceſtant; ſed inter lanas, ac penſa, de pudicitiæ principatu, iudice modeſtia, contendunt.

Odimus ſane illos, & ultima execratione damnamus, qui curioſo in dies otio domos

pu-

publicas, privatasque scrutantur, & civilis disciplinæ præcepta jactantes, Principum aulas inani dicacitate fatigant: Genia Regum expendunt, fata Populorum disponunt, consilia miscent, arcana produnt, odiis insurgunt. Sic Magistratus, & legationes, quas virtutibus nequeunt, vel quia velocius putant, sceleribus emercantur. Nos ad aliena incuriosi nostra tantum respicimus. Feres tamen, Regina, ingenuum hominem liberius aliqua dicentem. Nunquam in Vrbes divitum ad sustinendas paupertatis impensas agrorum opes detulimus; quin exhorruerit animus audisse tot cędes, furta, venena, libidines, circumventas miserorum fortvnas, violata fidei pignora, empta judicia, venales Curias. Vidimus literarum alumnos, sapientię antistites, pudet eloqui, Virtutem ipsam vidimus, per futuras laceræ vestis effulgentem, ante Principum limina precarium spiritum ducere; cum interea, qui pænalia vincula, ipsasque propemodum secures fœditate criminum violarent, opibus, gratia, magistratibus florent; & ne quid seculi derogetur infamiæ, fortasse titulis, & statuarum honore posteritati monstrabuntur.

Da veniam Patrię rupis incola simplicitas; semper gregibus, & aratro damnaberis. Exue candidos mores, habe venalem fidem, venalem spiritum, venalem Deum; & cum in tanta vitiorum copia, in tam ingenioso peccantium luxu sit quędam velut ambitio, ac scelerum dignitas; nec nisi adhuc ignota, & insignia crimina virtutis nomine illustrentur: aude aliquid, quo nec turpius antiqua nouerint secula, nec futura ętas, quamvis corruptior, inveniat. Tunc repentinis opibus, & Senatu quodam dignitatum florebis: mille tibi nemora armentis mugient; & horreis tuis Italię annona pendebit.

Iam pudorem omnem, ac metum vicit delinquentium numerus, & communis vitiorum labes seculum nuncupatur: Amisere authoritatem leges, dignitatem Senatus, Numina Majestatem.

Et quando iustius tonabit Cęlum, & per vltricia decidens fulmina nocentes terras absumet? Curant profecto, Regina, magnitudinem tuam Numina, quæ tibi supra cęteras laudes præstitere, vt in honorem virtutum scelera ipsa dissimulent, & perditum flagitiis seculum sanctissimis moribus tuis absoluant.

Sen-

Sentio quam acri, nec incongruo fortasse stylo eos præcipue distrinxerim, qui alienis saginati fortunis, paupertatem nostram joculari procacitate lacessunt. Lenius tamen agam aduersus ignaros, quam sæpe virtutum seculis Romani fasces laureato vomeri procubuerint; dum Curij, & Fabricii, aliique Consulares agricolę, suspenso rastris paludamento, eadem cura segetes, qua bella tractabant. Surgebat in messem gloriæ triumphali manu subacta tellus, nec tam laborum præmia, quam victori gentium villico tributa pendebat. Quare, & si minime apud nos desint qui natalium claritudine, & egregiis disciplinis Rempublicam illuminent; sique tanti ducerent Patriæ libertatis innocentiam deserere, vt sordidæ seruituti, & aularum simultatibus celsitudinem animi demittant; nę illi Principum animis certa consilia, & illibatam fidem deferrent, Regum mentem, & oracula loquerentur, & in imperia Populorum consurgerent; Tamen cum in commune nobis aratra, gregesque exprobrentur, omnes vltro fatemur crimen colonis dictatoribus, ac trabeato sępe pastore gloriosum. Videor lasciuienti Vrbium otio facturus inui-

diam,

diam, si rusticę artis exequi studia, & labores voluerim, quibus ad futuram militaris disciplinæ patientiam durata iuuentus, statim si bella poscant, in manipulos legionum armata, sulco non fabuloso consurgit. Hæc extruit aggeres, mœnia subruit, vallum tutatur: huius humeris Regum sollicitudines, fata Populorum nituntur. Hæc est quę fregit Alpes, clausit maria, & vtrumque Solem peruagata victoriis, Arctoas niues Libiæ arenis triumphali ligone permiscuit. Non Cæsar, aut Africæ destinatũ fulmen Scipio, non ingens gloria Regum Macedo; nec Tu pars magna bellorum Christina Terrarum Orbem, vel adhuc pacata concuteres, si vrbanos tantum Populos, solamque nobilitatis luxuriam armasses. Nos Assiria Regna, nos sceptra Medorum protulimus: hę callo obductę manus dedere Persis Imperium, & sudore nostro Græcum diadema refulsit. Nos denique Romam imposuimus mundo, quæ tam male triumphis nostris vsa, vt satius ei fuerit pastoriam Latij Majestatem agresti integritate, & justitia bellorum tutari, quam importunis armis Orbem Terrarum lacessere, vt vitiis domitarum gentium polluta, mores perderet, & Imperium.

Pa-

Pari fatō cecidiſtis Ilium, Sparta, Athenæ, tuque ingens Italiæ terror Carthago. E tot magnarum Vrbium ruinis, & validiſſimarum gẽtium cladibus Venetos lubens exemerim. Sapientiſſimã Italiæ gentẽ, etſi Te vnam excipias, ſane dignam, quæ bellorum, Togæque gloria Terrarũ Orbem, aut regat, aut componat: cuius perennitatem Imperij non ſibi armorum felicitas vindicat, non Vrbs vallo tempeſtatum præcincta; ſed firmata periculis virtus, intemerata Ciuiũ fides, Religionis integritas, ſanctitas denique Curiæ, in qua pari gloria Cæſares imperant, & obediunt. Hæc delapſa ſideribus ancilia, & fatalia pignora Veſtalis flammę, quibus inuicta Reſpublica totius prope mundi viribus adeo ſuffecit, vt ſæpe viſa ſint Maria, Terrę, Numina velut in partibus militaſſe.

Non me tã longe materia blandiens euexit, ut ſtudio libertatis a Te Regina, diuertar. Credesne Marinenſium Rempublicam, ſi non Imperio, aut rerum geſtarum magnitudine, certe morum diſciplina cuilibet alteri parem repentino ciuium motu potuiſſe terreri? Vt primum ſtupuere Alpes amicam Arcton, & vultus tui Numen Italiæ votis effulſit, deſerta ſtatim arua, gregibus imperata libertas, non lariũ amor,

C non

non charitas Patriæ, non ipſa denique Senatus
authoritas valuit, quo minus laxati in lætitiam
omnem Agricolæ ad conſpectum tui conuola-
rent. Quamquam, & quid vel in Senatu jam
firmum, in quo ſapientiſſimi etiam Civium
obſequio tui, & muneris hujus cupidine inſani-
rent. Tunc notus livor, ambitus, æmulatio: ir-
repſere falſi riſus, infida oſcula, fallaces blandi-
tiæ; & ſcenam omnem aulicæ adorationis im-
plevimus. Crederes alium Populum, alium Se-
natum. Erant qui pretio ſuffragia tentarent, &
ipſas quoque fœminas muneribus exambirēt.
Iam ſuſpectæ virtutes, & merita amicorum in-
uiſa: Non alias unquam urbes blandior incle-
mentia fatorum concuſſit, dum quisque in Pa-
triam excuſatus, nec ſine laude peccaret. Viſum
tandem e Republica ſurgentem ſeditionem
vrna comprimi: data certatim nomina; ſed ut
plerumque evenit, deerrante fortuna ad minus
idoneos ſortiti ſumus, qui felici parum inge-
nio, & mediocri literarum tinctura cenſemur.

Vtinam dediſſet urna, quorum ingenia Ro-
manis ſtudiis, & inſolenti Græciæ opponimus:
nil ſane quicquam, tanto muneri defuiſſet, &
Civium meorum facundiam inuiti etiam lau-
darent, qui me fortaſſe, ut incomptum, & agre-

ſtem

ſtem inſimulant. Qua nunc arte, quo cultu origines tuas, & avita bellorum decora felix eloquentia revolveret? Quanta annalium fide per altos urbium cineres,per cumulata exercituum funera, per tot Sceptrorum ſtrues,& congeſta totius prope mundi ſpolia triumphales Guſtaui lauros venerabunda contingeret? Deinde, ut verecundiæ tuæ, vel damno veritatis indulgeret, innumera laudum argumenta prætervolans obiectaſſet tibi florentis ævi Virginem,nec tam armorum luce, quam circumfuſa Majeſtate radiantem, per obrutos glacie campos, per ſolidata gelu flumina anteire legionũ ſigna, fugare acies, aperire urbes, ac undique Danis faſcibus, & Cæſarum Aquilis inſultare. Tunc,Regina, nimis invida virtuti fores, niſi Te libenter agnoſceres, & haberent merita tua hoc vno modo par pretium,ſi te ipſa laudares.

Non hæc, ut viribus ingenii ludam, & modeſtiſſimis auribus tuis blandiar; ſed ut ſcias, Rempublicam non adeo literarum expertem, ut minime poſſis in ea vim altiſſimæ mẽtis exercere,vel ſaltem otij lenire faſtidium. Durant adhuc, & vivaci ſenecta lucem ingeniis noſtris partiuntur,qui quondam Vrbinatis Mineruæ Sacrarium,& arctatam in eo Principum

munificentia Græciam omnem, Latiumque incoluere. Felices ætate vestra patrii senes, quibus contigit ea in aula morum, ac literarum tyrocinia posuisse, in qua non improbitas, assentatio, superbia; sed iustitia, pietas, sapientia sacro amicitiæ genio suffultæ, arbitria regnantium moderabantur. Vidistis in tutelam artiũ, in auxilium virtutis obvios Principes, profusas opes, egesta æraria, quę portentosis alibi cœnarum novitatibus, quęsitisque voluptatum irritamentis misero adulantium risu exhauriũtur. Vtinam Numina illa doloris nostri terris adhuc fatorum invidia servasset; haberes, Regina, qui morum sanctitate, & splendida penatum innocentia dignationem advenæ majestatis meruissent; quique munificentiam tuam, ac regium in virtutes animum venerati, cæleste munus agnoscerent, & tuo vinci gauderent exemplo. Patriis itaque Sapientiæ Doctoribus utimur, nec in dedecus unquam Reipublicæ, & civium nostrorum pudorem externa quæsivimus ingenia, quorum sæpe nomini pretium facit ipsa longinquitas. Et nescio an inter studiorum amænitates severior alibi disciplinarum cultus eniteat. Non ignota nomina Democritus, Thales, Anaxagoras, & si qui alii per nugamenta

som

ſomniantis Philoſophiæ audacius deliravere.

Quæ mortalium temeritas? quis furor? Naturæ Majeſtatem intrare, ortus rerum, progreſſus, converſiones inquirere, extra mundum per inania deferri, & ſuam interim naturam negligere: prudentiam, fortitudinem, juſtitiam, aliaque animi bona ignorare. Quanto ſatius nos ipſos intra nos quærere, tumultus affectuum ratione compeſcere, munire pectus adverſus fortuita, nullo metu, ſpe nulla torqueri. Vtar, Regina, magnis exemplis, & tuis; quæ calcatis fortunæ ſceptris, vaſtiſſima mentis Imperia Sapientiæ fręno coerces, & Principum omnium gloriam ſupergreſſa; intactum cupiditatibus, invictum terrore animum ſupra neceſſitates erigis, ſupra fatum ponis.

Rides, Regina, montanum hominem tam inepte eruditum. Quid cum audieris agricolas, cæleſtem curam imperitiæ miſcentes, aſtrorum mores expendere? Non ut anilibus fabulis facilitati Potentum illudant, & ſidera in pretium trahant: ſed ut ſerenos dies, tempeſtatesque prænoſcant; vt certiori fœnore ſpargant ſegetes, pomaria conſerant, vites cuſtodiant. Miraberis humilioris fati paſtores aperire ſinum germinantis naturæ, fruticum, herbarumque

vires oſtendere, ſimulque hominum incuriam damnare, nimis erga Dei munus ingratam; dum obviis fruſtra remediis, & calcatis ſæpe miraculis, vel ipſa naturæ horridior facies efflorcat: cujus beneficio ferales medentium ſectas effugimus; qui ut noſtris ſæpe malis proficiant, tam varijs, quæſitisque cruciatuum experimentis, ordinem ſæuiſſimę curationis extendunt, ut in miſerrima comparatione languentium felices illi, quos aut negligentia cuſtodit, aut dubiæ artis ſedula crudelitas velocius conſumit.

Non provocata exercemus odia, nec alienã invidi felicitatem moramur; ſed fuge, Regina, avaras terras, fuge littora, tempeſtatibus crudeliora. Quid enim, vel in principe gentium Vrbe, tam magnificum, & ingens, quo non, & agreſte oppidum, Te accedente ſuperbiat? Vis æquatam nubibus tectorum inſaniam? Vis portentoſas artificum curas, & mutatos in luxuriam Vrbis exciſarum Alpium terrores? Sẽtiat Numen pauperis loci Genius: Laxabuntur in theatra ſyluæ, ſuccedent mapalibus templa, & rupes in Capitolia conſurgent: Non Ilium, non fabricatæ fabulis Thebæ velocius ſteterint. Digna quidem Roma, quæ Tibi ſeculis

ela-

elaborata miracula oſtentet:ſed non Tu minus digna,quæ feciſſe monſtreris.

Crede matribus, crede liberis oppletos colles,crede rupibus hærentem Senatum,& ſylvarum faſtigia pendulo paſtore nutantia. Tota in oculis , tota in votis Reſpublica,nec tam reditus noſtros, quam quid renunciaturi ſimus, expectat. Et ut facile amantium deſideriis credula ſpes eblanditur, exornauimus pauperem curiam,& inops undique larium ſupellex officioſam urbis vanitatem oſtentat. Signa Collegiorum protulimus , & eductis atrio majorum ceris, in partem gaudii , reſciſſa velut orbitate, mortuorum imagines evocavimus.Non lætiori pompa , aut ſincero magis cultu advectum Phrygia Numen Romana Majeſtas excepit. Sparſæ myrto , ſparſæ geniſtis viæ , & caſuris odoratum in imbrem liliis , roſisque oppleti Virginum ſinus , cumulata denique caniſtra floribus,qui nomine Regum inſcripti, tanquã adventui tuo proluſerint, ſponte noſtris naſcuntur in terris . Colles inde urbanos cultus agreſtium ſtudio vincentes . Curvatæ in arcus lauri , detonſæ in ſtatuas buxi : hinc antra , & arundinei lares fronde nova, & ſerpente in titulos hedera coronantur : ad pudicas illinc

amo-

amorum fabulas decrescunt in scenam sylvæ: quin etiam longis ordinibus porrectæ vites vario nexu, & percurrente cannas corymbo, militarem in modum, nec sine quadam venustate efferantur. Adde currus, trophæa, aliaque bellorum simulacra, per quæ miris arborum flexibus pastorale lusit ingenium. Graviori denique Senatus cura, indicti feriarum dies, instituta certamina, decretumq; Tibi genus omne coronamēti, quod Tu pacis artibus, & gloria bellorum meruisti: Et nisi sanior vetaret Religio, jam aras nostras, & Numina augeres.

Non ergo tam male de Te meruimus, ut frustra rogeris. Parvam urbem, & humiles domos, magna hospes dignare. Fac locum, quem omnis posteritas visat, & mundus advena procumbens adoret. Sed si, quod refugit animus, invides nobis hanc gloriam, & paupertatis opes dedignaris, time saltem, Rempublicam contemptum sui apud Superos redempturam. Pœnas dabis, Regina, quas nūquam læsi amoris excogitavit ingenium. Deprecabimur semper Numina, vt omnes Tibi Terras, omnia Maria, vel renuenti substernant; addantque legem, ingratam Tibi, gentibus salutarem. Cuncta diu regas Imperia, nulla dones.